

V.

Ezért hagyj élni süketen, vakon;
Így hagyj meghalni, gyászolatlan;
Hamisak a szavak, és ne kő legyen,
Ahol megpihenhetek.

*

KÖNNYEK, ÉRTELMETLEN KÖNNYEK

ALFRED LORD TENNYSON

Könnyek, értelmetlen könnyek, tudom, hogy semmit sem jelentenek.
Könnyek, melyek kétségbeesést
Ébresztenek a szívben, és összegyűlnek a szemben,
Amikor belevészek a boldog őszi mezőkbe,
És visszaemlékszem a napokra, melyek nincsenek többé.

Friss, mint az első napsugárban csillogó csiganyom,
Mely felhossa a barátainkat az alvilágból,
Szomorú, mint az utolsó, ki elpirul,
És elsüllyed a látóhatár szélén minden, amit szerettünk.
Oly búsak, oly frissek a napok, melyek nincsenek többé.

Ah, szomorú és veszélyes, mint a komor nyári hajnal,
A madarak reggeli félálomban szóló dalai
Fülbemászóak, és elmélyülnek a szemek
Az ablakkereten túl a lassan kitáguló fénylő térben.
Oly búsak, oly veszélyesek a napok, melyek nincsenek többé.

Kedvesem, ahogy visszaemlékszem halál utáni csókjaidra,
Édesek, mint azok a reménytelenül erőltetett látomások,
Hogy ajkaid csak az enyéme; a remény mély, akár a szerelem,
Mély, akár az első szerelem, minden megbántás vaddá teszi.
Ó, halál az életben, napok, melyek nincsenek többé.

*